GENOCIDUL REGAL

Zahu PANĂ

În România apar după Revoluţia Tineretului din Decembrie 1989 o mulţime de publicaţii, dar din păcate, pe lângă scopul mercantil urmărit, cele mai multe inoculează conştient tendinţe nocive în societatea românească şi în special în rândurile tineretului însetat de noutăţi. O campanie bine dirijată este şi aceea a mistificării adevărului istoric, atunci când acesta nu este îngropat total.

Moştenind dela comunişti întregul arsenal de falsuri la care se mai adaugă sugestiile ocultei şi subiectivismul autorilor, o mulţime de fapte sunt fals prezentate, sau se amestecă adevărul cu neadevărul, pentru a concluziona total eronat. Jumătate de adevăr amestecat cu jumătate de neadevăr este mai periculos decât un neadevăr total, spunea Berdiaef, combătând comunismul. Este cazul informaţiilor istorice şi politice ale evenimentelor petrecute în România Mare între cele două războaie mondiale. Persoane şi grupuri influente, cu interese potrivnice intereselor Neamului şi Ţării, deţin - atât în guvernul actual cât şi în Opoziţie - mijloacele de falsă informare a opiniei publice, cu tendinţe vădite de a prezenta în prim plan favorabil pe cei vinovaţi de dezastrul ţării, care erau în schimb uneltele conspiraţiei mondiale îndreptate împotriva României şi a politicii ei naţionale.

Dacă de teamă faţă de o restauraţie monarhică în România de astăzi, Puterea nu ridică osanale sceleratului Carol al II-lea, exaltă în schimb pe criminalul Armand Călinescu, mergând până acolo că a dat unui bulevard bucureştean, numele celui care a introdus în România crima de stat, ca metodă de luptă împotriva opoziţiei.

Se împlinesc la 21 Septembrie 55 de ani dela data când echipa de legionari condusă de Miti Dumitrescu a pedepsit pe Armand Călinescu, pentru crimele ordonate de el şi de Carol al II-lea.

Din Februarie 1938, când a fost introdusă dictatura regală, mii de legionari au fost arestaţi şi internaţi în lagăre fără nici o judecată, alte sute au fost arestate, întemniţate şi chinuite şi alte zeci au fost ucise de poliţia sinistrului cuplu de asasini. Printre cei ucişi de Siguranţă au fost eminentul profesor Vasile Cristescu, locotenentul chimist N. Dumitrescu, iar Victor Dragomirescu şi Nicoleta Nicolescu au fost arşi de vii la crematoriu, după ce şi-au pierdut cunoştinţa din cauza torturilor.

Crima care a zguduit întreaga suflare românească prin cruzimea ei fără precedent, a fost scoaterea în plină noapte din închisoarea Râmnicul Sărat - unde îşi ispăşeau pedeapsa - a Căpitanului Legiunii, Corneliu Z. Codreanu şi a 13 legionari. După ce au fost legaţi la mâini şi picioare de scaunele pe care stăteau şi aveau în spate câte un plutonier de jandarmi, când au ajuns în dreptul pădurii Tâncăbeşti, au fost sugrumaţi de plutonierii respectivi. După strangulare, li s'a tras câte un cartuş în cap şi au fost aruncaţi într'o groapă comună din interiorul închisorii Jilava. Peste cadavrele din groapă s'au aruncat damigene de acid sulfuric şi s'a turnat o placă de beton de un vagon de ciment.

Clocotul de revoltă al unei ţări întregi faţă de această crimă nemaiîntâlnită în istorie, ajunsese până la bordelul regal şi teama de urmări încolţise în criminali. Atunci, întregul aparat de dezinformare a intrat în acţiune şi zvonul despre evadarea Căpitanului şi că se află în viaţă, a fost împins până în cel mai îndepărtat cătun.

Faţă de acest zvon, toţi cei care ar fi fost pregătiţi să-şi sacrifice viaţa pentru răzbunarea Căpitanului, au fost anihilaţi. *"Dar dacă într'adevăr Căpitanul trăieşte?"; "Nu a ordonat el, linişte, linişte, linişte...?"*

Alţii nu au fost convinşi total de zvon, dar n'ar fi voit să facă acte iresponsabile.

Un tânăr curat sufleteşte, fără trecut în Legiune, dar de o mare tărie şi spirit de sacrificiu, a vrut să afle adevărul.

În primăvara anului 1939, Miti Dumitrescu ajunge în Germania, unde se afla refugiat Comandamentul Legionar din prigoană. Întrebarea lui a fost una singură: *"Trăieşte Căpitanul?"* Aflând adevărul că nu mai este în viaţă, hotărârea lui luată în acea tristă zi de Noembrie, când a aflat despre asasinarea Căpitanului, a rămas definitivă. El va răzbuna asasinarea Căpitanului şi a comunicat-o Comandamentului.

Faţă de această hotărîre atât de temerară, Comandamentul din Germania, analizând implicaţiile acestui act drept de pedepsire a criminalilor aflaţi în cele mai înalte funcţii de Stat, a ajuns la concluziile:

"1. Carol-Călinescu, pornind pe calea crimei prin asasinarea Căpitanului şi a celorlalţi camarazi, nu se vor opri în mijlocul drumului, fiindcă ştiu că nu poate exista o împăcare sinceră. Ei vor lichida într'o formă sau alta pe toţi aceia pe care îi au în mână. Sunt probabilităţi ca acest plan să se pună în aplicare.

2. Dacă, în legitima sa apărare, Mişcarea încearcă să elimine pe unul din aceşti doi asasini, şansele omorîrii legionarilor ostateci devin mult mai mari.

3. Numai înlăturarea preventivă şi simultană a acestui cuplu asasin poate crea condiţii favorabile pentru salvarea camarazilor aflaţi zălog în lagăre şi închisori.

4. La aceasta trebue ţinut seamă şi de imponderabilul care poate influenţa într'un fel sau altul."

Toţi cei prezenţi au considerat că problema a fost pusă în termeni realişti.

La 6 Iunie 1939, Miti Dumitrescu se întoarce în ţară, pentru ca la 20 Iulie să renunţe la atentatul ce urma să aibă loc cu ocazia parastasului de un an pentru Regina Maria, pentrucă la parastas participa numai Carol al II-lea, nu şi Călinescu.

După această dată, fără aprobarea Comandamentului Legionar, Miti Dumitrescu este convins să renunţe la planul iniţial de lichidare a cuplului asasin şi că obiectivul fixat este Armand Călinescu, lichidarea acestuia fiind consemnul pentru declanşarea acţiunii de răsturnare a regimului carlist, prin intermediul unor ofiţeri din armată. Acest fapt l-a făcut pe Miti să meargă la postul de radio-emisie, pentru a anunţa pedepsirea lui Armand Călinescu, după care întreaga echipă s'a predat, pregătită pentru supremul lor sacrificiu.

Bestialitatea organelor de stat de atunci a întrecut orice măsură în represaliile luate. În aceeaşi noapte întreaga echipă Miti Dumitrescu a fost desfigurată în cele mai grozave chinuri până şi-au dat sufletul, iar trupurile lor mutilate au fost aruncate în stradă pe locul unde a fost pedepsit Armand Călinescu, cu placardă la cap, în văzul lumii adunată la acest sinistru spectacol. Echipa guvernamentală şi conducătorii Frontului Renaşterii Naţionale - partidul lui Carol al doilea - au venit îmbrăcaţi în uniformele de operetă ale Frontului. Constantin Argetoianu s'a fotografiat alături de cadavre, iar "marele" Iorga a împins cu piciorul un cadavru.

Regele criminal şi camarila lui nu s'au oprit aici. În aceeaşi noapte s'a ordonat "telefonic" uciderea fără judecată a legionarilor internaţi fără nici o sentinţă în lagărele dela Miercurea Ciuc, Vaslui şi a celor care îşi ispăşeau pedepasa în închisoarea dela Râmnicul Sărat, precum şi a celor grav bolnavi care erau internaţi la Spitalul din Braşov.

O altă notă a fost transmisă tuturor prefecţilor, ca în fiecare judeţ să fie împuşcaţi câte 2-3 legionari şi azvârliţi la răspântii de drumuri cu tăblii pe care să fie scris: *"Aşa vor sfârşi trădătorii de ţară"*.

Îngrijoraţi de dezmăţul sângeros care s'a produs la Bucureşti cu mutilarea echipei lui Miti, ziariştii care s'au dus la generalul Gavrilă Marinescu - numit în aceeaşi zi Ministru al Ordinei Publice - l-au întrebat pe acesta, care este situaţia legionarilor care se aflau arestaţi în lagăre?

Congestionat de participarea directă la schingiuirea echipei Răzbunătorilor şi de alcoolul băut, acesta le-a răspuns cinic: *"În noaptea asta belim la ei, bă..."*

Acuzatorii legionarilor din toate tagmele şi din toate ţările creştine şi ne-creştine, n'au ridicat nici unul până acum întrebarea: *"Cum a fost posibil ca într'o ţară întreagă reprezentanţii autorităţii de stat (prefecţii, comandanţii jandarmilor şi ai unităţilor militare) să execute doar pe baza unui telefon oameni paşnici, pe care i-au sculat în toiul nopţii din patul familiei şi să-i împuşte fără nici o formalitate, nici o simplă declaraţie de anchetă? Până la ce grad de dezumanizare a adus ţara acel rege descreierat, încât s'au găsit atâţia monştri ucigaşi? Unde erau, Domnilor politicieni regulile Statului de drept? Sau devenise întreaga ţară o masă amorfă în mâna unui vrăjitor al lui Belzebut?"*

Cei care l-au pedepsit pe Armand Călinescu s'au predat şi erau pregătiţi să fie ucişi. În virtutea cărei judecăţi s'a ordonat şi s'au executat celelalte crime?

Îşi poate închipui cineva - luând ca termen de comparaţie - dacă după uciderea lui Aldo Moro de către Brigăzile Roşii italiene, Partidul Democrat-Creştin din Italia, ar fi împuşcat pe toţi conducătorii comunişti şi câte 2-3 comunişti de fiecare judeţ, care ar fi fost reacţia mondială? Detractorii Legiunii să răspundă în fata propriei lor conştiinţe.

A fost ucis, în misiune de pace, Secretarul ONU Dag Hammarskjold, dar Organizaţia Naţiunilor Unite n'a pornit la nici un fel de represalii. A fost ucis primul ministru suedez şi justiţia suedeză n'a condamnat nici la închisoare pe presupusul atentator, din lipsă suficientă de dovezi şi l-a pus în libertate. Dar... în Suedia nu există legionari. Alta ar fi fost situaţia dacă...

Pentru o sumară informare a tuturor acelora care şi astăzi au neruşinarea de a-i acuza pe legionari de crime şi violenţă, redăm doar o parte din crimele cuplului Carol-Călinescu, până la pedepsirea lui Armand Călinescu:

- 30 Noembrie 1938 - Corneliu Z. Codreanu şi 13 legionari sunt sugrumaţi în camioanele care îi transportau, în dreptul pădurii Tâncăbeşti;

- 2-3 Decembrie 1938 - 3 legionari asasinaţi lângă Someşeni-Cluj;

- 13-14 Februarie 1939 - 7 legionari asasinaţi lângă Huedin-Cluj;

- 17-18 Februarie 1939 - 3 legionari asasinaţi şi arşi în crematoriu;

- 26 Ianuarie 1939 - Prof. univ. Vasile Cristescu asasinat de poliţie;

- 10 Iulie 1939 - Nicoleta Nicolescu schingiuită şi aruncată de vie în crematoriu;

- 22 Septembrie 1939 - Victor Dragomirescu schingiuit şi aruncat de viu în crematoriu.

Toţi aceştia şi alţii încă neidentificaţi au fost ucişi fără nici o judecată.

După pedepsirea lui Armand Călinescu, din cei identificaţi până acum pe nume, au fost ucişi după cum urmează, numai într'o singură noapte: **21-22 Septembrie 1939:**

- 9 legionari asasinaţi din echipa lui Miti Dumitrescu;

- 13 legionari asasinaţi în închisoarea Râmnicul Sărat;

- 7 legionari asasinaţi la Spitalul din Braşov;

- 44 legionari asasinaţi în lagărul dela Miercurea Ciuc;

- 32 legionari asasinaţi în lagărul dela Vaslui;

- 153 legionari asasinaţi în judeţele ţării.

Din numărul incomplet de **274 legionari ucişi, dintre care 258 numai în noaptea de** 21-22 Septembrie 1939, identificaţi pe profesii, au fost asasinaţi:

- 55 studenţi;
- 22 avocaţi;
- 16 muncitori;
- 15 liber profesionişti;
- 12 ofiţeri;
- 10 preoţi şi teologi;
- 9 ingineri;
- 9 economişti;
- 6 agricultori;
- 5 profesori;
- 4 elevi de liceu;
- 3 ziarişti;
- 2 învăţători;
- 1 profesor universitar;
- 1 sculptor;

restul de profesiuni neidentificate sunt ale celor ucişi în judeţele ţării, ale căror ocupaţii nu se cunosc, cei mai mulţi fiind probabil ţărani, învăţători, preoţi şi studenţi.

Ar fi fost normal ca într'o ţară pretinsă civilizată cu un Stat de drept, să existe cel puţin un protest formal din partea oamenilor de bună credinţă, faţă de aceste masacre.

Tot normal ar fi fost ca ţările civilizate din Europa să înainteze câte un protest în numele "Drepturilor Omului", pentrucă ar fi absurd să credem că această noţiune a fost descoperită doar după al Doilea Război Mondial.

Presa occidentală era prea puţin interesată de asasinarea celei mai valoroase generaţii de intelectuali crescută în România Mare. Cu trei săptămâni mai înainte, începuse cel de-al Doilea Război Mondial şi morţii din România erau un număr oarecare în inflaţia morţii. Interesul politic avea întâietate şi de o parte şi de alta a beligeranţilor. Nu masacrul ordonat de rege conta, ci specularea morţii unui prim-ministru. Legat de acest caz, presa engleză acuza Berlinul ca agent moral al pedepsirii lui Armand Călinescu, iar presa germană a comentat omorîrea lui Armand Călinescu, drept un act pus la cale de Inteligence-Service-ul englez.

La 23 Septembrie 1939, Comandamentul Legionar refugiat în Germnia a trimis o energică scrisoare de protest, prin care combătea aprecierile jignitoare ale presei germane la adresa lui Miti Dumitrescu şi a camarazilor săi. Ca urmare a acestui protest, un ofiţer din SS, ataşat pe lângă Ministerul Propagandei germane, a ţinut să aibă o întâlnire cu un reprezentant al Comandamentului Legionar. Întâlnirea a avut loc între Constantin Papanace, ca ajutor al Pr. Ion Dumitrescu-Borşa, şeful grupului refugiat în Germania şi ofiţerul SS.

Pentru elucidarea actului săvârşit de echipa Miti Dumitrescu, redăm cele consemnate de Constantin Papanace:

"Dintru început (ofiţerul SS) a ţinut să mă avertizeze de riscul la care mă expuneam adresând o astfel de scrisoare Reichsministrului Goebbels: ***"El este o fire vindicativă şi ar putea să te azvârle într'un lagăr de concentrare de unde nimeni nu te-ar mai putea scoate"****. I-am răspuns scurt: "Memoria camarazilor noştri care s'au*

Continuare în pag. 6

APOSTOLATUL ROMÂNESC

— Prof. Banu SERDARU —

Dacă Ceauşeştii ar fi fost ţărani crescuţi în tradiţia şi bunul simţ al Românului simplu, dela coarnele plugului, nu s'ar fi dovedit duşmanii de moarte, călăii agriculturii româneşti, demolatorii satelor, bisericilor şi gospodăriilor ţărăneşti. Dar Scorniceştii şi Petreştii au dat ţării doi monştri semianalfabeţi, cu titluri academice, care-au pus la pământ agricultura, spulberând tradiţiile şi obiceiurile satului românesc.

Aceeaşi situaţie paradoxală o trăim acum în învăţământ, când criptoceauşeştii, rebotezaţi ilieşti, dacă ar fi cu adevărat intelectualii care se pretind că sunt, ar înţelege prioritatea absolută a omului dela catedră în progresul ţării, prin instruirea şi educarea schimbului de mâine. Iliescu şi comuniştii care-i cântă'n strună nu pot realiza că educaţia copiilor nu-i o marfă, expusă riscului economiei de piaţă. Învăţământul e investiţia capitală care trebue situată înaintea oricăror priorităţi ale tranziţiei. Dacă Albania alocă 8,5 procente din produsul naţional brut pentru finanţarea educaţiei şi învăţământului, Bulgaria 6,3, Cehia 6,2, Ungaria 5,7, Ucraina 5,5, Polonia 5, România - cu doar 3 procente - e ultima din Europa!! Bugetul alocat învăţământului românesc pe '94 este de 1,3 ori mai mic decât în vechea dictatură, iar salariul mediu lunar e cu 23% sub cel pe economie!! Bugetul actual e penibil, nu rezolvă nici 50% din nevoile învăţământului, salarizarea profesorilor fiind sub limita de subzistenţă şi minimă decentă. An de an, mii de profesori valoroşi părăsesc învăţământul, optând pentru un loc de muncă în societăţile comerciale care le oferă o salarizare pe măsura valorii lor. Salariul jenant, umilitor şi înjositor, din învăţământul românesc, compromite statutul de intelectual, neputând acoperi cheltuielile curente legate de alimentaţie, locuinţă, îmbrăcăminte, hrană spirituală, recuperare, informare etc.

În România, trista realitate social-economică, degradarea accentuată a nivelului de trai, sărăcia lucie e mult mai evidentă decât naţionalismul, rasismul şi xenofobia, promovate şi amplificate voit de securisto-comuniştii dela Putere, grupaţi "pluripartid" în Pentagonala Roşie, cu damf de cazacioc! Nesiguranţa zilei de mâine, prin iminentele reduceri de activitate, ca şi grija coşului zilnic tot mai sărăcăcios, sunt obsedante pentru slujitorii şcolii. Ei nu mai vor să profeseze alături de zeci de mii de necalificaţi, să recurgă la colectarea anuală şi retransmiterea manualelor şcolare, ajunse în maximă stare de uzură fizică şi morală, să înveţe 40 de elevi într'o clasă, în 3 şi 4 schimburi, de 40 sau 45 de minute, să tremure iarna în sălile de clasă alături de copii, sau să mai predea în şcoli de chirpici, la finele secolului XX!! Acţiunile sindicale revendicative ale profesorilor vizează, în principal, interesul elevilor în instrucţia, cultura generală şi capacitatea lor de performanţă, pentru a-i face competitivi într'o lume bazată pe concurenţa valorilor. Este condamnabilă indiferenţa Văcăroiului, care prin bugetul nefundamentat pe principii realiste şi democratice, ca şi prin încălcarea prevederilor Contractului colectiv de muncă, nu vede cu ochi buni învăţământul, sfidând cu aroganţă şi cinism eforturile profesorilor de a avea condiţii elementare omeneşti, în viaţă şi în profesie, pentru ei şi elevi. Ceea ce s'a obţinut până acum, prin luptă sindicală, salariul *"sporit"* cu 30% abia la toamnă, *"prima"* de vacanţă simbolică de 50.000 lei şi doar 40 miliarde lei pentru investiţii în învăţământ, reprezintă o nouă minciună comunistă ieftină, praf în ochii slujitorilor şcolii, marginalizaţi şi umiliţi. Echilibristica economică a guvernului, în cel mai mic buget pentru învăţământ din Europa, stabilizează sărăcia şi salariile de mizerie ale acestei munci stresante şi de mare răspundere, şicanată cu reduceri de ore şi catedre, gradaţii necorespunzătoare, birocraţie, lipsa dotărilor, nerespectarea drepturilor şi nelegiferarea statutului cadrului didactic. Din păcate însă, formele legale de protest n'au găsit ecou în mentalitatea şi oportunismul unora dintre dascăli, foşti turnători ai secu, directori - slugi de partid, secretari sau locţiitori pe-cere, comandanţi de pionieri sau şefişori de sindicat roşu, care invocând moralitatea învăţământului, acceptă cu spinarea arcuită umilinţa şi degradarea: *"capul plecat, sabia nu-l taie"!* Cu alte cuvinte, greva dascălilor e imorală în ochii şi'n gândirea limitată a cozilor de topor, de care nici învăţământul nostru nu duce lipsă. Dar este moral:

- să porţi îmbrăcăminte modestă, întoarsă şi cârpită;
- să nu-ţi poţi permite un trai decent, la limita condiţiei umane;
- să nu poţi pleca, o dată pe an, într'un concediu de odihnă şi tratament;
- să fi nevoit a renunta la cărţi, ziare, reviste, spectacole sau publicaţii recente în specialitate;
- să te'mprumuţi, dela o chenzină la alta, pentru a-ţi achita ratele la Casa de ajutor reciproc?!!

Învăţământul românesc are o veche şi bună tradiţie, de care nu ne putem lipsi, de dragul unei democraţii *"originale"*, care continuă să-l menţină în rolul de Cenuşăreasă, ca sector neproductiv, precum în vechea dictatură. La recenta Conferinţa Est-Vest a Confederaţiilor Sindicale din învăţământ, organizată la Bucureşti, la iniţiativa Internaţionalei Educaţiei din Belgia, despotul "luminat" Ion Ilici Iliescu a motivat situaţia dramatică a învăţământului nostru prin cele două mari erori comise în 1990:

- reducerea normei didactice, dela 20-24 la 18-20 ore săptămânal;
- micşorarea numărului de elevi pe clase şi grupe, în unităţile şcolare.

Dar ales-realesul n'a realizat că-i vorba de sporirea considerabilă a eficienţei efortului didactic, rezultate rodnice, net superioare în instrucţie şi educaţie. Una e ca profesorul să aibă 20-24 ore/săptămână în catedră şi 44-46 elevi în clasă şi cu totul altceva e să lucreze 18-20 ore/săptămână cu 30 de elevi în clasă, performanţa şcolară având numai de câştigat. Dar, dacă actuala politică aberantă a regimului neocomunist Iliescu va continua (şi) în învăţământ, atunci naţiunea română va suporta, decenii de-a rândul, consecinţe nefaste pentru existenţa ei.

Instrucţia şi educaţia rămân esenţa oricărei societăţi civilizate, în ţările dezvoltate ale lumii libere. La noi însă, câtă vreme calvarul secolului, comunismul, e menţinut cu sprijin rusesc, adevărul despre tragedia vieţii şi furtuna din sufletele noastre va fi scump plătit. Numai receptând în profunzime drama profesorilor din România, dezgustul ne poate revitaliza. Este o situatie anacronică, în care (şi) UNESCO ar avea un cuvânt greu de spus. S.O.S. învăţământul românesc.

GENOCIDUL REGAL

Urmare din pag. 4

jertfit cu atâta elan trebue apărată cu orice preţ. Nu mă interesează consecinţele ce vor urma".

Poate acest ton hotărât l-a determinat să atenueze aroganţa iniţială şi să încerce chiar o explicaţie pentru atitudinea presei germane şi anume: faptul că Armand Călinescu n'a avut nici un fel de pază, pe durata parcursului în care a fost asasinat, pare suspect şi generează multe întrebări".

Am redat acest pasaj, pentrucă dacă este coroborat cu altele, poate da o altă lumină a implicaţiilor acestui act de care sunt acuzaţi legionarii.

În Nr.7, 1967, revista *Magazin Istoric*, comentează pe larg împrejurările care au dus la pedepsirea lui Armand Călinescu.

Înlăturând balastul interpretărilor comuniste, reţinem faptul că *"La cabinetul lui (A.C.) sosesc, aproape zilnic scrisori de ameninţare... că mişcarea legionară l-a condamnat la moarte"* şi mai jos, *"De fiecare dată când se urca în "Cadillacul" purtând numărul 221B, simţea o strângere de inimă. Cu câteva luni înainte, la sugestia lui Gabriel Marinescu, regele îl rugase să-i cedeze maşina blindată, un Lincoln. Nu-l putea refuza, mai ales că ştia despre pregătirea unor atentate contra lui Carol şi-l cunoştea pe monarh cât era de fricos".*

Era oare nevoie ca regele Carol să-i ceară lui Călinescu maşina blindată, când el putea să-şi cumpere zeci de maşini blindate dintre cele mai sofisticate?

Ce spune însă Carol?

"...înainte de 14 şi 15 minute, în mijlocul executării valsului imperial, muzica s'a întrerupt şi am auzit o voce gâfâindă strigând la microfon "ne asasinează" o echipă de legionari. Alţii, între care Urdăreanu, au auzit că o voce ar fi anunţat că Armand Călinescu a fost executat azi..."

"Adevărul l-am aflat prin Urdăreanu care mergând în oraş l-a găsit pe Armand căzut jos cu picioarele încă în maşină. Nu-şi dăduse seama de ce se întâmplase şi crezând că este un accident s'a dat jos ca să dea o mână de ajutor şi s'a găsit în faţa crudei realităţi. După calculele care le-am făcut trebue să fi venit cel mult ***o minută sau două după săvârşirea faptei****".*

Să ne oprim puţin asupra declaraţiilor de mai sus.

1. La cabinetul lui Armand Călinescu sosesc aproape zilnic scrisori de ameninţare că a fost condamnat la moarte.
2. "De fiecare dată simte o strângere de inimă" când se urcă în Cadillac, pentrucă maşina blindată, Lincoln, i-a cedat-o regelui, la cererea acestuia.
3. În ziua când a fost omorît nu era însoţit decât de un comisar.
4. Carol, în *"Însemnări zilnice"* scrie că Urdăreanu i-a comunicat că a auzit la radio că Armand Călinescu a fost executat, iar mai jos, că, Urdăreanu mergând în oraş, l-a găsit pe Armand mort, şi specifică în însemnări, că după calculele lui (Carol), când Urdăreanu l-a găsit pe Armand Călinescu executat, nu trecuse decât **"o minută cel mult două dela săvârşirea faptei"**.

Cât timp i-ar fi trebuit echipei lui Miti Dumitrescu dela executarea lui Armand Călinescu până să ajungă la radio-difuziune, să intre în studio şi să anunţe executarea?

Carol declară că Urdăreanu "a mers în oraş". Deci după aflarea faptei dela radio. Chiar presupunând că Urdăreanu se afla "întâmplător" în oraş, că avea radio în maşină, şi tot "întâmplător" se afla la Podul Elefterie, tot nu putea ajunge în cel mult "o minută sau cel mult două" la locul atentatului. Nu este mai verosimilă afirmaţia făcută după Revoluţia din Decembrie, că maşina lui Armand Călinescu a fost urmărită de Urdăreanu, care probabil fusese informat de Moruzov că va avea loc atentatul?

În discuţia pe care Constantin Papanace o are cu ofiţerul SS, acesta din urmă ridică problema că Armand Călinescu n'a avut nici un fel de pază pe durata parcursului.

Dacă facem legătura şi cu aceeaşi lipsă de pază şi în cazul Duca, suspiciunea care generează întrebări, este similitudinea dintre aceste două cazuri, unde regele era direct interesat de dispariţia primilor sfetnici, de care se folosise pentru scopurile sale şi de care voia să scape.

Cum este posibil ca un dictator ca Armand Călinescu, ce deţinea funcţiile de Preşedinte al Consiliului de Miniştri, Ministru de Interne şi Ministru al Apărării Naţionale, care primeşte zilnic scrisori de ameninţare cu moartea şi i se ia maşina blindată, să fie păzit doar de un simplu comisar şi acela mai mult funcţionar decât om de pază?

În concluziile Comandamentului Legionar din Germania la hotărîrea lui Miti Dumitrescu de a-l răzbuna pe Căpitan, la punctul 4 figura condiţia: *"trebue ţinut seamă şi de imponderabilul care poate influenţa într'un fel sau altul"*.

Acest imponderabil a apărut la 1 Septembrie 1939, prin începutul celui de-al Doilea Război Mondial. Toate datele valabile în prima jumătate a anului erau schimbate, în special după acordul Ribbentrop-Molotov din 23 August 1939.

Spectaculoasa înfrângere a Poloniei şi împărţirea ei între cei doi mari dictatori din Europa, afecta în mod deosebit România, ajunsă în graniţă directă cu URSS şi la Nord.

Ca şi în 1916, aliaţii anglo-francezi au cerut României auto-distrugerea industriei petrolifere. În baza unui acord economic germano-român - încheiat în 1938 după asasinarea Căpitanului, pentru a-i îmblânzi pe Nemţi - România furniza Germaniei benzina de care avea nevoie pentru a duce războiul. Prin distrugerea industriei petrolifere române, Germania ar fi fost lipsită de această sursă vitală în războiul modern.

Armand Călinescu, mai mult anglofil decât român, în ura lui viscerală împotriva Germaniei (nu şi a URSS) acceptase distrugerea industriei petrolifere cerută de Aliaţi, ceea ce ar fi dus la ocuparea României de trupele germane şi ruseşti, după modelul Poloniei.

Înspăimântat de urmările unei asemenea politici, Carol căuta orice pretext de a scăpa de *"chiorul care şi-a făcut datoria"*, dar laş fiind, nu avea curajul unei remanieri guvernamentale.

Dacă ţinem seamă de însemnările lui Mihail Tase din cartea *"Miti Dumitrescu, legionarul care n'a purtat nici o clipă cămaşa verde"*, vedem că Miti era pus deja sub urmărire, după căderea grupului Nadoleanu, în Ianuarie 1939. Vârfureanu, care a trădat-o pe Nicoleta Nicolescu şi nu era străin, dacă nu chiar autorul principal al trădării grupului Nadoleanu, ştia de Miti Dumitrescu şi îi putea întinde oricând o capcană. Serviciul Secret condus de Moruzov aflase de Miti că era cel mai hotărît dintre toţi cei care voiau să-l răzbune pe Căpitan. În conjunctura războiului care începuse, întreaga conducere legionară se afla intactă în închisori şi lagăre şi o eventuală victorie a Germaniei naţionaliste ar fi dus la eliberarea din lagăre şi închisori a tuturor legionarilor, aşa cum s'a şi întâmplat în 1940.

Camarila regală luase în calcul şi această ipoteză şi în rolul pe care şi-l asumase de distrugere a Legiunii, căutau să-i extermine pe cei din închisori.

Prin eliminarea lui Armand Călinescu, Carol scăpa de un ministru incomod, care devenise deja inutil, dar trecând această eliminare în contul unui atentat legionar, găsise pretextul exterminării legionarilor din lagăre, închisori şi de pe tot cuprinsul ţării.

În camarila zoologică avea destule bestii care să-l suplinească pe Călinescu în masacrele proiectate. Rolul i-a venit sinistrului Gavrilă Marinescu, în guvernul instituit ad-hoc sub preşedinţia generalului Argeşanu.

"În noaptea asta belim la ei, bă..."

Viitorul va aduce cândva lumină şi se va afla poate întreaga maşinaţie angrenată în actul de pedepsire a lui Armand Călinescu. Echipa lui Miti Dumitrescu s'a dus cu seninătate să primească suprema jertfă pentru actul de dreptate care i-a costat viaţa, dar uşile de a ajunge până acolo se pare că au fost trase de mâini criminale care au stat în întuneric.

Marele răspunzător şi autorul moral atât al omorîrii lui Armand Călinescu - prea asemănătoare cu cea a lui Duca - dar mai presus a genocidului împotriva legionarilor, a fost regele criminal Carol al II-lea şi tocmai el a scăpat fără nici o răspundere.

Zahu PANĂ

GUVERNANŢII DE PAIE ÎN VACANŢĂ PARLAMENTARĂ

Urmare din pag.5

economia de piaţă. Este o modă a televiziunii române de a *"duce cu preşul"* naţiunea română, lăsând-o să se prăbuşească în prăpastia economică şi socială.

Cea mai plastică imagine a stării actuale a întregii naţiuni române se vede cu claritate în miile de blocuri de locuinţe lăsate de izbelişte, vegheate de macaralele nemişcate mâncate lent de timp, rugină şi indiferenţa unui climat politic anacronic, manevrat cu un scop precis de guvernanţi.

Societatea românească se prăbuşeşte ruinată de o boală adâncă fără să dea semne de vindecare şi aceasta este INDIFERENŢA, iar tineretul îşi distruge destinul printr'o altă manifestare socioprofesională: DEBUSOLAREA...

Florin O. SĂLCEANU